

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ (Ματθ. 14, 14-22)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Φιλιπιάδα, στις 28/7/1991)

1. Χωρίς πίστη, καταποντισμός και απώλεια

Ἡ περικοπή τοῦ Εὐαγγελίου πού ἀκούσαμε, εἶναι μιά εἰκόνα τῆς ζωῆς μας στόν κόσμο. Μᾶς λέγει ὅτι οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ταξίδευαν μέ ἕνα караβάκι στή θάλασσα τῆς Γενησαρέτ. Ταξίδευαν μοναχοί τους. Χωρίς τόν Χριστό. Ξαφνικά σηκώθηκε μιά φοβερή θύελλα. Καί τό караβάκι τους ἦταν ἔτοιμο νά πνιγεῖ. Οἱ ἀπόστολοι τρόμαξαν, δέν ἤξεραν τί νά κάνουν, ἔβλεπαν τή ζωή τους νά χάνεται. Ἐνῶ εἶχαν ἀπελπιστεῖ, βλέπουν ξαφνικά τόν Χριστό νά περιπατεῖ ἐπί τῆς θαλάσσης. Καί ἔβαλαν τίς φωνές, γιατί νόμισαν ὅτι εἶναι μιά ἀκόμη ἀπειλή. Ἕνα φάντασμα. Κάτι τό δαιμονικό.

Ἀλλά ὁ ἀπόστολος Πέτρος τόν κατάλαβε. Καί τοῦ εἶπε:

-Κύριε, ὅπως περπατεῖς σύ πάνω στό νερό καί δέν φοβᾶσαι, οὔτε κύματα, οὔτε φουρτοῦνες, οὔτε τίποτε, διάταξε καί ἐμένα πού πιστεύω στό ὄνομά σου, νά κάνω τό ἴδιο πράγμα. Ἄν εἶσαι σύ, πές μου νά ρθῶ σέ σένα. Καί ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε μέ μιά ἀπλή λέξη:

-Ἐλθέ. Ἔλα.

Κατέβηκε ὁ Πέτρος ἀπό τό πλοῖο καί περπάτησε πάνω στά ὕδατα. Γιά νά μᾶς δείξει, ὅτι ὅπου θέλει ὁ Χριστός, ὁ παντοδύναμος Κύριος τοῦ σύμπαντος, γῆς, οὐρανοῦ, θαλάσσης, ἀέρος καί ὑδάτων, τά πάντα ὑποτάσσονται στό πανσθενές θέλημά του. Καί τά ἀδύνατα κατά τούς φυσικούς νόμους, γίνονται μιά ἐφικτή πραγματικότητα.

Ἀλλά ἐνῶ ὁ Πέτρος περιπατοῦσε «ἐπί τῶν ὑδάτων», ἡ ἀγριεμένη θάλασσα δέν εἶχε ἀκόμα ἠρεμήσει, ἀλλά ἐξακολουθοῦσε τήν ταραχή της. Καί ἔτσι ὁ Πέτρος, μέσα στό σκοτάδι, βλέποντας αὐτή τήν τρομακτική κατάσταση, ἐνῶ περιπατοῦσε ἐπί τῶν ὑδάτων, ὑπακούοντας στή διαταγή τοῦ Χριστοῦ, ξέχασε τόν Χριστό πού εἶχε ἀπέναντί του, πού τόν ἔβλεπε, πού εἶχε αἰσθανθεῖ ζωντανή τήν παρουσία του καί τή δύναμη τῆς ἐντολῆς του. Θυμήθηκε τή δύναμη τῆς φύσης, τή δύναμη τῶν κυμάτων καί τῆς θαλάσσης. Καί ξεχνώντας τόν Χριστό, ἀποσυνδέθηκε ἐσωτερικά, ψυχικά ἀπό Αὐτόν καί αἰσθάνθηκε τόν ἑαυτό του

μόνο. Σάν νά ἦταν ἓνα κομματάκι τοῦ ἀπείρου σύμπαντος, πού ἔχει τούς δικούς του νόμους. Ἐχασε τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί ἄρχισε νά καταποντίζεται.

Ἀλλά ἐνῶ καταποντιζόταν καί ἔβλεπε τόν χαμό του, θυμήθηκε πάλι τόν Χριστό, ὅπως τόν θυμοῦνται πολλοί ἄνθρωποι, μόνο τότε ὅταν δέν ἔχουν πουθενά ἄλλοῦ ἐλπίδα. Καί ἄρχισε νά φωνάζει:

-Κύριε σῶσε με, γιατί χάνομαι.

Καί ὁ Κύριος τόν ἄκουσε. Ἐμεῖς, νομίζουμε μερικές φορές ὅτι ὁ Χριστός εἶναι μακριά μας. Ἀλλά εἶναι πάντοτε κοντά μας καί τό χέρι του εἶναι μακρύ καί μᾶς φτάνει. Ἄπλωσε ὁ Κύριος τό χέρι του, τόν ἔπιασε καί τοῦ εἶπε:

-Ὀλιγόπιστε γιατί δίστασες; Γιατί φοβήθηκες;

2. Ποτέ ὑποστολή στή σημαία τῆς πίστεως

Ἐρώτημα: Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὅταν ἔλεγε στό Χριστό: «Χριστέ μου, ἂν εἶσαι σύ, πές μου νά κατεβῶ ἀπό τό καΐκι καί νά περιπατήσω ἀπάνω στό νερό», ἦταν ὀλιγόπιστος;

Ἀπάντηση:

-Ὅχι! Ἦταν πιστός. Εἶχε μεγάλη πίστη ἐκείνη τήν στιγμή. Ἀλλά ὅταν ἄρχισε νά καταποντίζεται, γιατί φοβήθηκε τά κύματα καί ξέχασε τόν Χριστό, τότε ἔγινε ὀλιγόπιστος. Τί θέλει νά μᾶς πεῖ αὐτό;

Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δέν εἴμαστε πιστοί ἢ ἄπιστοι, γιά ὅλο τό διάστημα τῆς ζωῆς μας καί ὅλες τίς στιγμές τῆς ζωῆς μας. Ὅρισμένες στιγμές κρατᾶμε τήν λαμπάδα τῆς πίστεως ψηλά. Ἀλλά καί μερικές φορές καταποντιζόμαστε. Καί μᾶς λέει ὁ Χριστός: «Δέν πρέπει νά συμβαίνουν τέτοια πράγματα. Πρέπει τήν λαμπάδα καί τό λάβαρο τῆς πίστεως, νά τά κρατᾶτε πάντοτε ψηλά καί σταθερά. Δέν μιλάμε γιά τά λάβαρα καί τίς σημαῖες πού φαίνονται καί τά κρατᾶμε μέ κάποιο κοντάρι. Μιλάμε γιά τή σημαία τῆς πίστεως τήν ἐσωτερική. Πού βρίσκεται στήν καρδιά μας.

Πῶς κρατάει κανεῖς τό λάβαρο τῆς πίστεώς του πάντοτε ψηλά καί πάντοτε σταθερά; Μᾶς δίνει τήν ἀπάντηση τό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Ὅταν φροντίζεις νά ἔχεις καρφωμένα τά βλέμματά σου στό Χριστό. Καί ὅταν δέν ἀφήνεις τήν θάλασσα καί τά κύματα νά σέ ἐπηρεάσουν. Ποιά εἶναι ἡ θάλασσα; Ὁ κόσμος μέσα στόν ὁποῖο ζοῦμε. Καί τά κύματα ποιά εἶναι; Οἱ πειρασμοί πού μᾶς

συμβαίνουν κάθε ημέρα. Οί δοκιμασίες. Οί περιπέτειες τῆς ζωῆς.

Δέν πρέπει ἀδελφοί, ἡ θάλασσα καί τά κύματα νά μᾶς ἐπηρεάζουν. Οὔτε τό σκοτάδι πού ἐπικρατεῖ γύρω μας. Γιατί ὅποιος ἔχει τά μάτια του καρφωμένα στό Χριστό, γυρισμένα στό Χριστό δέν ἔχει ποτέ σκοτάδι. Ἀλλά ἔχει πάντοτε φῶς.

Παράδειγμα. Ἕνας ἄνθρωπος ἀρρωσταίνει. Τί εἶναι ἡ ἀρρώστια; Μιά περιπέτεια. Καί φοβᾶται. «Τί θά γίνω; Θά πεθάνω; Ὡ συμφορά μου. Ὁ κακομοίρης, ὁ ταλαίπωρος». Καί μερικές φορές, τί εἶναι αὐτό πού τόν τρομοκρατεῖ; Ἕνας ἐλάχιστος πυρετός. Καί τόν ἀκοῦς νά λέει: «Δυό ἡμέρες τώρα, ἔχω δέκατα. Νά τρέξω στό γιατρό. Ἄραγε μήν ἔχω κεῖνο, μήν ἔχω τό ἄλλο;». Ὅλες τίς κακές περιπτώσεις βάζει στό νοῦ του. Ζεῖ σέ συνεχή ἀπογοήτευση.

Ἄλλη περίπτωση. Τυχαίνει σέ ἕνα καί κάνει κάποια ἁμαρτία. Καταλαμβάνεται ἀπό ἐντροπή ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Καί περισσότερο ντρέπεται τόν ἑαυτό του. «Πῶς θά ζήσω ἔτσι; Ποῦ θά παρουσιασῶ;». Θά λέγαμε μέ τήν εὐκαιρία: Μακάρι νά εἶχαμε ποτέ-ποτέ τέτοιες σκέψεις. Γιατί καταντήσαμε νά μή μᾶς ἀπασχολοῦν καθόλου οἱ ἁμαρτίες μας. Κάνουμε ὅλες τίς ἁμαρτίες καί οὔτε κἄν θυμόμαστε ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι κάτι τό κακό.

Ἀλλά ὑπάρχουν καί ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι βλέποντας ὅτι ἔκαναν κάποια ἁμαρτία πικραίνονται καί λένε: «Πῶς θά ζήσω τώρα σ' αὐτό τόν κόσμο;» Καί τί σκέπτονται; Νά αὐτοκτονήσουν. Καί μερικές φορές αὐτοκτονοῦν. Ποιοί; Συνήθως ὄχι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἁμαρτίες. Ἀλλά ἄλλοι. Γιατί; Γιά τιποτένιες ἀφορμές. Γιατί εἶδαν τήν θάλασσα, τόν κόσμο μέ τίς περιπέτειές του, τά κύματα, τό σκοτάδι, τήν ἔλλειψη φωτός καί ἐλπίδας. Δέν ἄνοιξαν τά μάτια τους νά δοῦν ὅτι ὁ Χριστός, ὁ Κύριος ἡμῶν, εἶναι κοντά τους. Καί ὅτι ἂν τοῦ φώναζαν: «Κύριε σῶσε με», θά ἄπλωνε τό χέρι του καί θά τούς ἔπιανε. Καί θά τούς ἔλεγε μόνον: «Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;» Αὐτά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἐπιτίμηση, ἀλλά εἶναι συμβουλή. Εἶναι σάν τό τρυφερό μπατσάκι πού δίνει ὁ πατέρας στό παιδί του καί τοῦ λέει μέ ὄλη του τήν ἀγάπη: «τί εἶναι αὐτά πού μοῦ κάνεις βρέ παλιόπαιδο;» Ὀλιγόπιστε, γιατί διστάζεις; Δέν ξέρεις πόσο εἶμαι κοντά σου;

3. Τό ναυάγιο στόν Εἰρηνικό εἶναι μηδέν μπροστά στήν ἀπιστία

Τό θαῦμα αὐτό Κυρίου μᾶς λέγει: Πρέπει νά ἔχουμε ἐλπίδα στό Χριστό. Πρέπει νά ἔχουμε στηριγμένα τά μάτια μας στό Χριστό. Δέν πρέπει νά ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας νά ἐπηρεάζεται ἀπό τόν κόσμο, ἀπό τήν θάλασσα καί ἀπό τά κύματα

τῆς ζωῆς. Ἀλλά νά ἔχουμε τήν ἐμπιστοσύνη μας στηριγμένη στό Χριστό.

Πόσες φορές δέν ἔχει παρέμβει ὁ Κύριος καί θεραπεύει ἀσθένειες καί λύνει τίς δύσκολες περιστάσεις καί μᾶς δίνει εἰρήνη καί ἄνεση; Ἀλλά, ἄς τό δοῦμε καί ἀπό ἄλλη σκοπιά. Ἄν στρέψεις τά μάτια σου στό Χριστό, ὁ κόσμος καί ἡ θάλασσα καί τά κύματά της, δέν σέ βουλιάζουν, ἀλλά σέ ἀνεβάζουν.

Παράδειγμα. Ἔρχεται μία ἀρρώστια δύσκολη καί βαρεία. Καί τί κάνει; Φέρνει τήν σκέψη τοῦ θανάτου πιό κοντά. Καί τί γίνεται τότε; Ὁ ἄνθρωπος πού μέχρι τώρα ἦταν ἕνα ὄν ἐγωκεντρικό, δύστροπο, καί κακότροπο, μέ τό νά σκέπτεται τόν θάνατο μαλακώνει. Γαληνεύει. Εἰρηνεύει. Προσεύχεται. Ζητεῖ συγγνώμη. Δείχνει καλωσύνη. Τί ἔγινε; Ἡ ἀγριεμένη θάλασσα καί τά κύματά της τόν ἔκαναν ἀντί νά πάει κάτω, νά πάει κατακόρυφα πρός τά ἄνω.

Ἄλλη περίπτωση. Ἐνας ἄνθρωπος χάνει ἕναν πολύ ἀγαπημένο του. Ἐάν στρέψει τά μάτια του πρός τόν Χριστό ἀρχίζει μιά πορεία πρός τά ἄνω. Γιατί εἶναι φυσικό νά σκέπτεται τήν αἰωνιότητα. Καί νά ψάχνει νά βρεῖ τόν ἄνθρωπό του. Φωνάζει τόν παπά καί κάνει τρισάγια, βάζει λουλούδια στόν τάφο καί σκέπτεται... Σκέπτεται τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Πρὶν λίγες μέρες, τί ἔλεγε αὐτός ὁ ἴδιος ὁ κουτός ἄνθρωπος: «Ἄπ, ἔτσι ἔκανες, ἔφυγε ἡ ψυχή σου, τελείωσε δέν ὑπάρχει πιά τίποτα».

Δέν τελειώνει ἔτσι τό θέμα τῆς ζωῆς. Δέν πείθεται ποτέ ὁ ἄνθρωπος ὅτι τελείωσε ἔτσι ἡ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου του. Ἀλλά τί λέει; «Ζεῖ, ζεῖ. Πῶς θά τόν βοηθήσω; Πῶς θά τόν συναντήσω;» Καί μέ τίς σκέψεις αὐτές ὄλο ἀνεβαίνει. Εἶναι μέσα στή θάλασσα καί στά κύματα, στίς πίκρες καί στίς θλίψεις τῆς ζωῆς. Ὅμως κοιτάζοντας τήν αἰωνιότητα καί τόν Κύριο καί βασιλέα τῆς αἰωνιότητος, Ἰησοῦν Χριστόν, ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει. Καί ὄλο καθαρίζεται καί ἀγιάζεται.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος πίστευσε στό Χριστό καί ἔγινε μαθητής του. Ἀλλά μερικές φορές ἡ θάλασσα πού ἦταν γύρω του, τά κύματα, τόν ἔριξαν πολύ χαμηλά. Ὅπως τότε πού στήν αὐλή τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα, φοβήθηκε ὅτι θά τόν συλλάβουν καί θά τόν βάλουν στή φυλακή καί ὀλιγοπίστησε. Τήν μιά φορά βούλιαξε σωματικά στή θάλασσα. Τήν ἄλλη βούλιαξε ψυχικά γιατί ἀρνήθηκε τρεῖς φορές τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Ἀλλά ὁ ἀπόστολος Πέτρος ξαναστήριξε τά μάτια του στό Χριστό. Πίστευσε γιά πάντα στό Χριστό. Κατάλαβε τί ὀλέθρια σημασία ἔχει ἡ πρόσκαιρη ἔστω ὀλιγοπιστία. Καί τήν ἄφησε γιά πάντα. Καί ἀπό κεῖ καί πέρα, ἀκολούθησε τόν Χριστό τόσο σταθερά, ὥστε σταυρώθηκε γι' αὐτόν καί ἔγινε ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος, ἡ μεγαλύτερη δόξα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας. Καί τό μεγαλύτερο ὑπόδειγμα μετανοίας καί ὀρθῆς ζωῆς γιά ὅλους τούς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους.

Ἐπάρχει καί τό παράδειγμα τοῦ Ἰούδα. Μαθητής τοῦ Χριστοῦ ἦταν.

Μιά ημέρα όλιγοπίστησε καί έφυγε από τόν Χριστό. Καί έκανε καί εκείνος κάτι τό ανάλογο μέ τόν απόστολο Πέτρο. Τόν άρνήθηκε, τόν πρόδωσε. Άλλά άφοϋ τόν πρόδωσε, δέν ξαναγύρισε τά μάτια του στό Χριστό, μέ πίστη. Δέν τοϋ φώναξε: «Κύριε σῶσε με. Καταποντίζομαι». Άλλά άπελπίστηκε καί κρεμάστηκε. Ό ένας εΐναι τό πρότυπο τής σωτηρίας. Ό άλλος τό πρότυπο τής άπώλειας. Πράγμα τό όποΐο μᾶς διδάσκει ότι: Κάθε φορά πού αισθανόμαστε μέσα μας τήν έλάχιστη όλογοπιστία, πρέπει νά τρέμομε. Νά φοβόμαστε.

Νά τήν φοβόμαστε τήν όλιγοπιστία, περισσότερο από τά κύματα όχι τοϋ Άμβρακικοϋ, αλλά τοϋ Εΐρηνικοϋ ώκεανοϋ. Γιατί όταν ή όλιγοπιστία, άκολουθηθεΐ από έλλειψη έλπίδος στό Χριστό, τότε εύκολα τυφλώνονται τά μάτια τοϋ άνθρώπου από άμαρτίες, από πάθη, από περιπέτειες τής ζωής καί φθάνει στό κατάντημα τοϋ Ιούδα.

Άπό τό όποΐο νά μᾶς προφυλάξει ό Θεός, νά μᾶς γλυτώσει από τό κατάκριμά του καί νά μᾶς κάνει μιμητές τοϋ άγίου άποστόλου Πέτρου τοϋ πανσόφου αύτοϋ άποστόλου του καί όλων τών άγίων του. Άμήν.-